

Henrich Wederkinch Tetens' prædiken påskedag

Taler

Henrich Wederkinch Tetens
Præst

Dato

23. april 1848

Sted

Store Brøndum Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Markusevangeliet kapitel 16, vers 1-7

1 **Paaskerøsten i Danmark 1848: Mit Folk, Seieren skal tilsidst blive din;
thi Sandheden er din!**

5 Evang. Marc. 16, 1-7. Vers 3. Og de sagde til hverandre: Hvo skal vælte os
Stenen fra Indgangen til Graven?

"O, mægtig' Seierherre,
Som Fiendens hele Magt,
Dit store Navn til Ære,
10 Har under Fødder lagt!
Hjælp os at kjæmpe saa,
At, naar vor Strid har Ende,
Vi Palmen kan ihænde
Og Seierskronen faae!"

15 Hvor Synden viser sig kraftig hos det enkelte Menneske eller hele Folkeslag, der
henviser den hellige Skrift stedse til Mørkets Fyrste, som den, der bruger
Menneskene til sine Redskaber, der fylder dem med sin Aand, der er Hadets,
Løgnens og Falskhedens. Ligesom Gud begeistrer Sine til alt Godt, saaledes
20 begeistrer Djævelen Sine til alt Ondt. Og hvo tænker ikke i disse Dage paa
Apostelens Ord: Satanas selv paatager sig Skikkelse af en Lysets Engel — ?
Derfor er det ikke synderligt, om ogsaa hans Tjenere paatage sig Skikkelse som
Retfærdigheds Tjenere; men deres Ende skal være efter deres Gjerninger. Og
atter: Ifører Eder Guds fulde Rustning, at I kunne være mægtige til at staae
25 imod Djævelens snedige Anløb. Thi vi have ikke Kamp imod Kjød og Blod,
men mod Fyrstendømmer og Magter, mod Verdens Herrer, som regjere i denne
Tids Mørke, mod Ondskabens aandelige Hær under Himmelen. Sandelig, vi

have ikke Kamp imod Kjød og Blod : almindelige Fiender, men mod
30 Ondskabens aandelige Hær under Himmelen — og derfor skulle vi iføre os
Guds fulde Rustning; men denne Rustning er Guds frygten med dens Pantser,
Skjold, Hjelm og Sværd. Saa ifører Eder da denne her i Herrens Tempel og hører
med mig:

35 Paaskerøsten i Danmark Mit Folk!
Seieren skal tilsidst blive din;
thi Sandheden er din!

Hvo skal vælte os Stenen fra Indgangen ti! Graven? — saaledes spurgte de
40 fromme Qvinder i denne Morgenstund, der kom med vellugtende Salver for at
salve ham, om hvem de meente, at han hvilede blandt de Døde. Stenen var for
stor for deres svage Hænder, og de kjendte endog ikke den fulde Sandhed. De
vidste ikke, at Stenen havde været forseglet, og Vagt stillet hos, for at forhindre
Borttagelse af det døde Legeme. Hvo skal vælte os Stenen fra Graven? —
45 saaledes spørger vel ogsaa Mangen ængstelig i disse Tage i vort Fædreland. See,
de komme fra Sonden af, Folkene, for at qvæle Danmarks unge Frihed og
Selvstændighed! — de have alt dømt os, Phariseerne og Pilatus; de raae
Stridsknægte have i Tankerne kastet Lod om vor Kjortel; de ville indeslutte os i
Dødens, Afmægtighedens og Kraftløshedens Huler, og vælte saa store
50 Klippestykker foran og stille Vagt derhos, at vi kunne ansees for et dødt og
tilintetgjort Folk. Skal det lykkes for dem? Skal du, mit Fædreland, lægges øde?
Skal dit Tungemaal forsvinde — dit Navn udslettes af Folkenes Række? Skal
saaledes Sandheden blegne for Løgnen, Retfærdigheden for Uretfærdigheden?
— Det er vel et lidet Folk, som beboer dette Land; men det er en stor Gud, som
55 hersker over det; og han, den store Gud, det er mit Haab, skal vælte Stenen fra
Graven, Stenen fra Danmarks Frihed og Ære. Saaledes har han gjort før; hvorfor
skulde han ikke handle saaledes endnu?

60 Og der de saae hen, hedder det endvidere i Evangeliet, bleve de vaer, at Stenen
var fravæltet. Hvad var da skeet? — See, der skete et stort Jordsskælv; thi
Herrens Engel nedfoer af Himmelen, traadte til, og væltede Stenen fra
Indgangen, og satte sig der. Men hans Skikkelse var ligesom Lynet og hans
65 Klædebon hvidt som Sne. Men Vægterne skjælvende af Frygt for ham og bleve
som døde. Jerusalem hviler i Søvnens Arme. Alle Jesu Fiender slumre, i den

Tanke at Stenen endnu staaer foran Graven, og at et dødt Legeme indesluttet i samme, Legemet af ham, der, efter deres Formening, falskeligen havde sagt:

- 70 Nedbryder dette Tempel, og inden 3 Dage vil jeg opreise det! — Det var jo umuligt, at en død Forbryder kunde opstaae fra de Døde. Han var jo dømt efter alle Formaliteter. Der var jo sagt: Han er skyldig til at døe, altsaa maatte han være skyldig, altsaa var deres Samvittighed ingenlunde betynget med Blod. Vel var det forunderlige Tegn, der vare skete ved denne Mands Død, ret ængstelige
- 75 Tegn; men Mørket og Jordskælvet, det kunde ikke være anderledes, de maatte være tilfældige Ting. O, hvor Mennesket er opfinderisk og skarpsindigt i at bedrage sig selv, i at overmale Sandheden med Løgnens farver; og naar saa Mennesket er færdigt, aander Herren paa Maleriet, og Sandheden staaer der atter i sin Evighed. O, hvor Mennesket dog er kortsynet i sine Beregninger uden
- 80 Gud! Pharisaerne slumrede endnu Løverdag Nat med Seierstanker, og Søndag Morgen vare disse tilintetgjorte. — Danske Mænd og Qvinder, Brødre og Søstre i Christo! jeg synes at see et Syn: En Engel nedstiger fra Himlen, hans Skikkelse er som Lynets, og hans Klædebon hvidt som Snee. Han stiller sig foran vort elskede Fædreland og alle dets kjæmpende Sønner. Og alle Fiender skjælve
- 85 og falde i Støvet. Og alle Beregninger gjøres til Skamme, og Løgnens Tunge forstummer. Hvorfor, o Gud? skulde du vel ogsaa tillade, at dit Folk blev nedtrykt, at dets Fiender skulde juble paa dets Grave, at dit Navn skulde bespottes paa Jorden! — Nei! ”Førend Gryden fornæmmer Ilden af Tornebusken, skal du bortrive den, enten levende eller forbrændt, i en Storm.
- 90 Den Retfærdige skal glæde sig, naar han seer Hævnen; han skal toe sine Trin i de Ugudeliges Blod. Og ethvert Menneske skal sige: Den Retfærdige haver dog Frugt! der er dog en Gud, som dømmer paa Jorden!” — Ja Herre! den store Fiendesteen vil du vælte bort fra dette Land, og der skal siges: De ere døde, som støde efter Danmarks Liv!!

95

- Han er opstanden! Denne Jubel istemmes fra Aar til Aar i den vide Verden i Paaskens Dage, og hvorfor da? Fordi Paaskemorgen stod Guds egen Søn foran
- 100 sin Grav, og Død og Synd laae länkebundne for hans Fødder. Han stod der seiersalig og hilste paa en frelst Verden; han havde udført Faderens Villie, derfor var nu Riget hans, og Magten, og Æren igjennem al Evigbhed. — Danmark er opstanden! O, at denne Røst snart maatte lyde fra Kyst til Kyst, fra Floden indtil Jordens Grændser! Danmark er opstanden seierrig, Herren har herlig
- 105 udført dets Sag! Det laae som i en aandelig Dvale de mange Aar: Hver tænkte

paa sig selv, paa at indsamle, eller paa, hver Dag at leve herligen og i Glæde — og glemte sin Gud over Agerens Rigdom og den Rigdom, som Skibene bragte over de store Vande. Men Herren lod Uretten lykkes til en Stund, for at vække det
110 Folk, som han havde bestemt til store Ting paa Jorden; — det blev korsfæstet, for at det atter kunde opstaae. — Danmark er opstanden! Et nyt, helligt Liv skal føres, og Herrens Menighed skal blomstre herligt og kraftigt, en Menighed uden Plet, Lyde eller Rynke, der vandrer evigt for Herrens Aasyn, hvor Jubelen ikke tier, og Lovsangen ikke forstummer. Danmark er opstanden! Friheden vandrer
115 Haand i Haand med Guds frygten, med Dygtigheden, med Kærligheden. Hvor Alle kappes om at overgaae hverandre i alt Ædelt og Godt! Hvor Alle stræbe efter Evne at udfylde deres Plads! Hvor Alle omfatte hverandre med det reneste Brodersind! — Danmark er opstanden! Herre! lad det ikke alene høres paa Jorden, men ogsaa i Himlen! Herre! lad din Tjeners Spaadom glæde sig ved en
120 salig Opfyldelse, at naar hans Øine engang skulle lukkes, de da maae skue et gudfrygtigt, frit og lykkeligt Folk! Det skee! Det skee! Amen!

Kilde

Syv korte christelig-fædrelandske Prædikener, holdne under Krigen. Aalborg: i Commission i M. M. Schultz's Bog og Papirhandel, 1848. Digitalisering: Det Kgl. Bibliotek
125

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

Den Første Slesvigske Krig 1848-1851, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1800-tallet, Påskedag
130

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/henrich-wederkinch-tetens-praediken-paskedag>

135

140